

תת"ע 4720/05/13 - מדינת ישראל נגד דינה מחמד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

22 מרץ 2015

תת"ע 4720-05-13 מדינת ישראל נ' דינה מחמד

בפני כב' השופט רועי פרי

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות תעבורה תל אביב

ע"י ב"כ עו"ד בר דיין

נגד

הנאשם: דינה מחמד

באמצעות ב"כ עו"ד חיים קאפח

הכרעת דין

1. הנאשם עומד לדין בגין עבירה של נהיגה בשכרות, בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה.
2. למקרא כתב האישום עולה כי הנאשם נהג רכב פרטי, ביום 30.3.13, בשעה 00:56, בצומת הרחובות דרך בגין - הרכבת בתל אביב, בהיותו שיכור, בכך שבדוגמת אוויר נשוף מגופו נמצא ריכוז אלכוהול של 515 מיקרוגרם בליטר אוויר נשוף.
3. בישיבת ההקראה, ביקש סנגורו (הקודם) של הנאשם להשתחרר מהייצוג. הנאשם כפר בנהיגה, טען כי הרכב אינו שלו ואינו מוכר לו, **אינו יודע מי נהג ברכב**. כפר בשכרות וטען טענת אליבי, לפיה שהה אצל ארוסתו בלוד בעת האירוע - ע' 4. משכך נקבע התיק לשמיעת הוכחות.

4. מועד ההוכחות נקבע ליום 22.10.14. החל ממועד זה ייצג את הנאשם עו"ד קאפח.
עמוד 1

יודגש, כי למועד זה לא התייצב עד התביעה היחיד שבתיק, רס"ר דאהר ענאד, והוצא כנגדו צו הבאה, שלאחר הסברים שנתן בכתב לבית המשפט - בוטל.

גם למועד הנוסף, שנקבע להוכחות, 17.12.14, לא טרח עד זה להתייצב.

לאחר דיון שנערך, בדומה לדיון הראשון, דחיתי את בקשת ההגנה לזכות את הנאשם בעטיה של אי התייצבות השוטר, תוך שבחנתי הפרמטרים השונים שהנחה בית המשפט המחוזי בתל אביב, במסגרת **עפ"ת 47861-03-13 מדינת ישראל נ' גיל לבנון ואח', מיום 25.4.13** - הלכה שעניינה אי התייצבות עדים-שוטרים לעדות.

קבעתי כי קיים אינטרס ציבורי בבירור המשפט, לאור חומרת העבירה המיוחסת, אין המדובר בתיק מסוג ברירת משפט, והחלטתי להלך בדרך הביניים, בחידוש צו ההבאה תוך הטלת הוצאות משמעותיות לטובת ההגנה.

5. בישיבת 8.2.15, התייצב השוטר בבית המשפט ונשמעה עדותו.

נשמעה פרשת ההגנה, ובחובה עדות הנאשם ועדת ההגנה מטעמו.

ביום 22.2.15, נשמעו סיכומי הצדדים בע"פ.

פרשת התביעה

6. מטעם התביעה, העיד כאמור עד התביעה היחיד, רס"ר דאהר ענאד.

העד ערך את ההזמנה לדין (ת/2), דוח פעולה באכיפת איסור נהיגה בשכרות (ת/3), דין וחשבון על בדיקת שכרות באמצעות ינשוף (ת/7), זכ"ד (ת/8), דו"ח עיכוב (ת/9), פלטי ינשוף (ת/11) ופלטי בקרת כיוול ובדיקות עצמיות (ת/12). בנוסף הוגשו דרך העד בהסכמה מוצגים נוספים - הודעה על שימוע לבעל הרכב (ת/4), אישור זמני על נטילת רישיון רכב וזימון לשימוע (ת/5), אישור בדבר נטילת רישיון נהיגה וזימון לשימוע (ת/6), תעודת בלון (ת/10).

בהתאם לנסיבות ת/2 (ההזמנה לדין), נרשם כי במהלך מחסום אקראי לבדיקת נהגים בשכרות הבחין העד ברכב פרטי טויוטה הנוסע ע"ג רחוב מנחם בגין, סימן לנהג לעצור בצד הכביש. הלה הזדהה בפני השוטר בהצגת רישיון נהיגה ומשיחה ראשונית עימו הריח השוטר בריח אלכוהול חזק שנדף מפיו. ערך לנהג בדיקת נשיפון בהסכמתו, והתקבל "נכשל". הודיע לנהג שהוא מעוכב בחשד לנהיגה תחת השפעת אלכוהול וביצע לו בדיקת מאפיינים. לאחר מכן ביצע לו בדיקת ינשוף ובבדיקה התקבל ריכוז של 515 מיקרו גרם אלכוהול.

דברי הנהג: "אני מצטער לא אחזור על זה שוב".

בהתאם לת/3 (דוח פעולה באיסור נהיגה בשכרות), עולה כי בשיחה ראשונית עם הנהג שזוהה כנאשם, עפ"י רשיון נהיגה עם תמונה, הלה החל בנסיעה מלוד ושתה בגינה בלוד, לפני כשעה, שתי כוסות קטנות של וודקה.

ניכר ריח אלכוהול חזק מפיו. נמצאה אינדקציה לשכרות בנשיפון.

מועד עצירת הרכב: 00:56 ובשעה 00:58 החלה בדיקת המאפיינים, ע"י אותו שוטר.

כשל במבחני הביצוע של בדיקת המאפיינים - התנדנד בעמידתו, התנדנד בהליכתו במהלך כל הבדיקה, הצליח במבחן הבאת אצבע לאף. התרשמות השוטר מהשפעה כבדה של אלכוהול.

דרש מהנהג בדיקת נשיפה (ס' 8 בטופס). בסעיף 9 מצוין כי מרגע עצירת הרכב ובמשך כל הזמן שהנהג היה במשמורת השוטר, לא אכל, לא שתה, לא עישן ולא הקיא והשוטר מעבר לסימונים אלה הוסיף בכתב ידו: "וכן לא הכניס דבר מה לפיו או לאפו".

בדיקת הינשוף נערכה בשעה 01:17 בהתאם לת/11. בבדיקה התקבל ערך של

515 מיקרו גרם אלכוהול בליטר אוויר נשוף.

בהתאם ל- ת/12 - בדיקות כיול ובדיקות עצמיות לינשוף 0179, הרלוונטי לאירוע, לפני ואחרי משמרת - נמצאו תקינות.

מתחקורו של הנאשם (העמוד האחרון לת/3) עולה כי נהג מלוד ליפו בכדי לאכול. שתה וודקה כשעה עובר לעצירתו, שתי כוסות קטנות בגינה עם חברים. אינו נוטל תרופות. מביע צער, טעות חד פעמית "אני בן אדם ישר לומד מטעויות".

בהתאם לדו"ח העיכוב (ת/9), אמר הנאשם: "...טעות שלי, פעם אחרונה, למדתי מהטעות".

7. העד הסביר בבית המשפט מדוע לא התייצב לעדותו בפעם השניה - ע' 16.

כבר אציין כי הסברו של העד אינו מתקבל, והתנהלותו, כפי שפורטה בסעיף 4 לעיל, אינה תקינה.

בחקירתו הראשית הטיחה התובעת בעד את טענת הנאשם כי לא נהג ברכב ואינו מכיר את בעליו.

"מי שעוכב זה הנהג שהפרטים שלו רשומים בדוחות. עוכב וזוהה שהוא נהג לפי רשיון נהיגה, מבחינת זימון של בעל הרכב שמופיעים ברישיון הרכב הוא הבעלים העדכני של הרכב. על פי זה אנחנו מבצעים את הזימון". בהמשך, שהפנתה התובעת את העד לבעלים הרשום, ציין העד: "דועה סאלמי" - ע' 17.

בחקירתו הנגדית אישר העד כי היו עימו שוטרים נוספים במחסום.

מנסינו ציין העד כי מחסום שכזה מורכב מכמה ניידות וכמה שוטרים 3-5 ניידות - ע' 18, ש' 11.

העד ציין כי עפ"י הרשום טיפל בנהג וביצע את כל הפעולות עד לסיום הבדיקה.

העד אישר כי במסגרת ת/2 (נסיבות הדוח) לא מופיע ששמר קשר עין עם הנאשם וכן בסעיף 6 לת/3 לא סימן.

העד ציין כי רשם את כל הפרטים ממה שהיה רשום ברישיון הנהיגה של הנהג - ע' 18, ש' 27, 29.

הסנגור הציג לנאשם את רשיונו של הנאשם (שהוצא בשנת 2011) וביקש שיזהה מיהו הנאשם באולם, והעד השיב: **"קשה לזהות לפי התמונה שיש פה"** - ע' 19.

יצוין כי באולם ישבו מאחורי העד 3 גברים, שאחד מהם הינו הנאשם, ועל פי עיון שערכתי בעצמי ברישיון שהוצג לעד, אכן קשה היה לזהות את הנאשם עפ"י התמונה המופיעה ברישיון - ע' 19.

העד אישר כי ציין בנסיבות (ת/2) כי היה עם הנהג נוסע שישב במושב הקדמי ברכב.

העד לא רשם את פרטיו.

8. לא היתה מחלוקת בין הצדדים באשר לתקינות הינשוף הרלוונטי נשוא האירוע, וחומר התע"צ הוגש בהסכמה - **ת/1, ראו ע' 15.**

פרשת ההגנה

9. **הנאשם העיד להגנתו.**

ציין כי ביום האירוע, היה אצל ארוסתו שגרה בלוד מהשעה תשע בלילה ועד ל-01:30 לפנות בוקר. לא מכיר ולא פגש בשוטר שהעיד.

ידע אודות תיק השכרות, כעבור שבועיים שנתפס במחסום ואמרו לו שהינו נוהג בפסילה.

מחזיק ברישיון נהיגה משנת 2006.

10. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי הוריו גרים ברחוב הגדוד העברי 74 (הכתובת המופיעה בהזמנה לדין - ת/2, ר.פ.).

התובעת שאלה את הנאשם היכן היה ב- 29.3.14 (מועד שאינו מועד העבירה) והנאשם השיב שהיה אצל ארוסתו משעה תשע ועד אחת וחצי - ע' 21, ש' 2-3.

בהמשך, שאלה התובעת את הנאשם לגבי מועד שהינו 3 ימים עובר למועד העבירה (27.3.13), הנאשם השיב: **"אצל ארוסתי, זה יום העבירה. ביום העבירה, לא משנה התאריך, הייתי אצלה"** - ע' 21, ש' 5.

טען כי ידע אודות התאריך כי בין מועד העבירה למועד תפיסתו במחסום היה אירוע חתונה של קרוב משפחה של ארוסתו.

התובעת הטיחה בנאשם כי התייצב לבית המשפט אך ביוני 2014, לאחר מספר דיונים ודחיות, ובפעם הראשונה כפר וטען שלא נהג ברכב. נשאל מדוע לא טען את הדברים עוד קודם לכן: **"כי תמיד העו"ד הגיע לביהמ"ש, ובפעם הראשונה שבאתי העו"ד התפטר ושם אמרתי שאני לא נהגתי"** - ע' 22, ש' 4-1.

הנאשם ציין כי נתפס ע"י שוטר ב- 18.4.13 לאחר שיצא מאירוע משפחתי, **"האירוע היה ביום שתפסו אותי בפסילה, כשיצאתי מהאולם. זה היה ב- 18.4.13 גם עשו לי בדיקת שכרות ולא יצא כלום, רק על הפסילה ידעתי..."** - ע' 23, ש' 4-6.

הנאשם סיפר על תיקו הנוסף בנהיגה בזמן פסילה (ראו השתלשלות הדברים והחלטות בעניין - ע' 23-24), וטען כי נתפס כאמור ביציאה מאותו אולם שמחות ע"י שוטר שהודיעו אודות הפסילה, בעקבות תיקונו.

התובעת שאלה את הנאשם, מה עלה בגורלו של תיק הנהיגה בזמן פסילה, שהוגש לבית המשפט לתעבורה בפתח-תקווה, והנאשם השיב: **"אני דוחה את התיק כדי לראות מה יקרה פה"** - ע' 23, ש' 26.

הנאשם טען בחקירתו הנגדית, שהגיש תלונה במשטרה על כך שנגנבו לו מסמכים מרכבו, לרבות רישיון נהיגה, לאחר שידע על תיק השכרות.

הוגש אישור בדבר הגשת תלונה (נ/1).

בהתאם לאישור התלונה הוגשה ביום 17.6.13 במשטרת לוד, בגין גניבה מרכב של חבילת שיקים, רישיון נהיגה ומסמכי עבודה שונים. לפי הפרטים, האירוע אירע ב- **28.5.13**, בשעה 18:00, בגדוד העברי 74 בלוד.

התובעת הטיחה בנאשם אם הוא טוען שתיק זה הינו בבחינת עוול, וכי ידע לראשונה ביום 18.4.13, עת נתפס ע"י השוטר אודות תיקונו, **"מדוע לא רצת והגשת את התלונה והתלונה מוגשת רק ביום 17.6.13?"**

הנאשם השיב: **"אחרי שבדקתי וראיתי שזה חסר באוטו, אחרי שדברתי עם העו"ד, הוא הציע לי להגיש את התלונה. זה האישור על התלונה"** - ע' 25, ש' 26-27.

הנאשם הכחיש כי החתימות המופיעות בטפסים השונים, לרבות בטפסי הנישוף, הינן שלו.

הנאשם ציין כי לא פנה למומחה כתב יד בעניין.

התובעת הטיחה בנאשם כי התלונה אודות גניבת המסמכים הוגשה על אירוע שאירע ב- 28.5.13 ואין קשר לתיק השכרות ממרץ 2013, והנאשם השיב: **"כשבדקתי את האוטו רק במאי, כי היו לי 2 רשיונות אחד**

איתי כל הזמן ואחד היה באוטו" - ע' 26, ש' 22.

לשאלת בית המשפט, בשים לב שהנאשם הציג באולם רישיון נהיגה שהוצא בשנת 2011, אם כך מה נגנב ביחס לתלונה, השיב הנאשם כי שלחו לביתו שני כרטיסי רישיון נהיגה, אחד נשאר בחזקתו **"זוהי מה שהצגתי היום ואחד נגנב כמו שהתלוננתי"** - ע' 26, ש' 31-32.

התובעת הטיחה בנאשם כי הזימון לשימוע הפסילה היה למחרת האירוע, ולמחרת היום פסלו את הנהג, אם המדובר באדם שמתחזה לנאשם מדוע שיתייצב וימסור את הרשיון, **"אם הוא מתחזה הרי אין לו טעם להגיע למשטרה?"** והנאשם השיב: **"מאיפה אני יודע"** - ע' 27, ש' 12.

הנאשם אישר שלא הגיש תלונה אודות התחזות.

התובעת ביקשה להגיש את טופס השימוע, ולאחר דין ודברים ההגנה הסכימה להגשתו בכפוף לכך שנטען כי הנאשם לא התייצב בפני עורך השימוע **(ת/13)** - ראו ע' 27-28, ועמוד 35, החל משורה 16 ואילך.

בהתאם לת/13 (טופס השימוע, מיום 31.3.13) אדם שזוהה עפ"י רישיון נהיגה ממוחשב, כנאשם, אמר לקצין כי: **"אני מצטער, זאת פעם ראשונה. אני חייב את הרשיון לעבודה. זאת פעם אחרונה. אני עוד מעט מתחתן"**. הקצין נטל את הרשיון.

הנאשם, נשאל ע"י התובעת, אילו משקאות הוא נוהג לשתות וטען כי הפסיק לשתות מזה שנתיים. כשנשאל מה נהג לשתות בעבר, השיב: **"מה שכולם שותים. רק וודקה"** -

ע' 29, ש' 8.

לשאלה היכן נהג לשתות, השיב הנאשם: **"לא יודע, היינו יוצאים עם חברים, בגינה. מה זה משנה?"** - ע' 29, ש' 14.

לשאלה כמה כוסות היה שותה, השיב הנאשם **"אני שותה עד שאני אשאר יציב"**, ובהמשך השיב: **"2 כוסות"**.

הנאשם עמד על כך שלא נהג ביום האירוע ולאחר הפסילה שלחו לו רשיון זמני, לאחר חודש הפסילה שלחו לו **"שניים הביתה"** - ע' 3, ש' 19-21.

הנאשם נשאל ע"י בית המשפט, האם הגיש בקשה לביטול הפסילה המנהלית, והשיב בשלילה.

11. **אשת הנאשם, גב' סומיה נמר, העידה כעדת הגנה.**

סיפרה כי היא והנאשם נישאו ביום 27.9.14, מכירים כשנתיים מסוף שנת 2012.

התארוסו ב- 30.11.13.

נשאלה היכן היה הנאשם ביום 30.3.13 ומשיבה שהיה אצלה בבית, כאשר בבית היו גם הוריה ואחיותיה. אינה זוכרת איזה רכב היה לנאשם.

טענה כי היה מגיע אליה בימי שלישי ושישי, בשעה שמונה וחצי בערב עד לשתיים בלילה - ע' 31.

אציין כי העדה הסתכלה מספר פעמים לעבר הספסל האחורי באולם, עת שהעידה, לכיוון הנאשם שישב מאחוריה.

לגבי ימי שישי (שאין מחלוקת בין הצדדים שהאירוע הינו יום שישי) ציינה העדה: **"ביום שישי הוא היה נשאר אבל לא כל פעם, כל פעם אבא שלי היה אומר למה הוא נשאר, למה הוא נשאר הרבה שעות. הוא היה עוזב בשעה 01:00, 02:00 הוא היה נשאר עד שעה מאוחרת. וכל פעם עוזב בשעה אחרת, לא היה ישן אצלי"** - ע' 32, ש' 4-6.

לשאלה אם לאחר שיצא מביתה היה יוצא (עם חברים), השיבה העדה: **"לא יודעת. הייתי שואלת אותו בהודעות, היה הולך לישון"** - ע' 33, ש' 16-17.

העדה אישרה כי הנאשם היה מגיע אליה גם בימים אחרים פרט לימי שלישי ושישי.

התובעת הטיחה בעדה האם הינה זוכרת מה היה ב- 7.4.13, והעדה השיבה שזה היה יום שבת, למרות שמדובר ביום ראשון.

נשאלה לגבי תאריך 19.3.13, וציינה כי זוכרת שמדובר בקשר לרשיון ולא הייתה עימו.

כשנשאלה באיזה רכב נהג הנאשם, השיבה: **"רכב לא שלו"**.

לגבי הגינה יודעת אך את האזור בו הינה ממוקמת.

שהטיחה התובעת בעדה, עת הנאשם היה אוסף אותה בכדי לצאת לבלות, היה מגיע בכלי רכב מסוג: מזדה, טויוטה, סוברו **"כל רכב שהיה לו?"** - העדה אישרה את הדברים.

בחקירתה החוזרת, נשאלה העדה ע"י הסנגור, מהי הסיבה שהיא זוכרת את תאריך 30.3.13, והעדה השיבה, כי באותה התקופה נערכה חתונה לבן דודה, בחודש אפריל - ע' 35, ש' 3-4.

12. לאחר שסיימה העדה להעיד, טען הסנגור כי: **"טענתנו שהנאשם הוא לא זה שנהג ברכב, אלא אחיו התאום שנמצא באולם, מחמוד דינה"** - ע' 35, ש' 7.

התובעת ציינה כי זו הפעם הראשונה שהיא שומעת שאחיו התאום של הנאשם נהג.

הסנגור ציין לפרוטוקול כי האח לא יעיד. והכריז בהמשך "אלו עדי".

דין והכרעה

13. ההגנה טענה בסיכומיה כי התביעה לא השכילה להוכיח מי נהג ברכב בעת האירוע וכן לא יצאה ידי חובתה בהוכחת השכרות ע"י העד היחיד מטעמה.

ההגנה כיוונה חציה כנגד עד זה, באשר להתנהלותו, בשים לב להוצאת צווי הבאה כנגדו.

ציינה כי מדובר בעד יחיד, שלא שמר על קשר עין רצוף עם הנהג, לא רשם פרטי הנוסע ואין מחלוקת שהיו עימו שוטרים נוספים במחסום.

העד-השוטר זיהה את הנהג עפ"י רשיון נהיגה נושא תמונה, אך לא זיהה את הנאשם באולם בית המשפט.

התביעה לא העידה את בעל הרכב הרשום והסתפקה בהטחת שמות משמות שונים בפני הנאשם.

התביעה לא הציגה את חומר הראיות הנוגע לתיק הנהיגה בזמן פסילה.

הסנגור הפנה לפסיקה באשר לאי רישום מזכרים וביקש לאמץ את גרסת הנאשם ואשתו.

14. המחלוקת המרכזית, שניטשה בין הצדדים, בתיק זה, הינה **זהותו של הנהג**, בעת האירוע.

אליבא דתביעה מדובר בנאשם, אשר זוהה עפ"י רשיון נהיגה נושא תמונה, ועפ"י רשיון זה רשם השוטר את הפרטים, אותו רשיון בו זוהה הנהג למחרת, עת התייצב לשימוע בדבר הפסילה המנהלית.

אליבא דהגנה, המדובר באדם אחר, שתחילה טען הנאשם כי אינו יודע את זהותו (ע' 4, ש' 9) ובסיום המשפט, נטען מצד הסנגור כי המדובר באחיו התאום של הנאשם שנהג ברכב, וזה לא יעיד - ע' 35.

15. לאחר שבחנתי הראיות שהובאו בפני, שמעתי ברב קשב את כל העדים, עיינתי שוב במוצגים וקראתי דפי פרוטוקול, נחה דעתי כי התביעה השכילה להוכיח את זהות הנהג במועד האירוע **כנאשם** שבפני, וזאת במידת הנטל המוטל על כתפיה.

המדובר בהוכחה שנסובה על סדרת ראיות נסיבתיות.

עת בחנתי את מכלול הראיות הנסיבתיות ולמולם הסברי הנאשם במבחן ההגיון, השכל הישר ונסיון החיים, הגעתי למסקנה ברורה וחד משמעית כי הנאשם הוא זה שנהג ברכב בליל האירוע.

הלכה פסוקה היא, שגם אם אין בכל ראיה וראיה, לבדה, ללמד על מסקנה אחת אפשרית, עשויות ראיות אלה להצטרף אלה לאלה וליצור מארג ראיתי משולב המצביע כמכלול על אפשרות הגיונית וסבירה אחת - ראו ע"פ 728/84 שמעון חרמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(3) 617.

הנאשם זוהה ע"י תעודה רשמית, רשיון נהיגה נושא תמונה, ממנה נטלו מלוא פרטיו ונרשמו בכל הטפסים (ת/2, ת/3).

למחרת האירוע, **בשעה 09:54**, התייצב הנאשם בפני הקצין הפוסל, ורשיונו נפסל לתקופה של 30 ימים, במסגרת הפסילה המנהלית (ת/13).

ההגיון הבריא, נסיון החיים והשכל הישר מלמדים כי ל"מתחזה" לא היה כל אינטרס להופיע למחרת האירוע במשטרת ישראל לצרכי שימוע, אלא רק לנהג שמדובר ברישיונו שלו, שפסילתו ניצבת על הכף.

היתכן שאדם שהתחזה לנאשם, עבר עבירה של נהיגה בשכרות, נבדק, נחקר ושוחרר לביתו, יעז להתייצב בתחנת משטרה, למחרת האירוע? דומה הדבר למי שמכניס עצמו אל תוך גוב האריות ממש - הדבר מנוגד לכל הגיון.

גם הקצין הפוסל, דהיינו שוטר נוסף, מעבר לעד התביעה, זיהה את הנאשם בהתאם לרישיון הנהיגה הממוחשב ופרטיו נרשמו בטופס השימוע (ת/13).

ההגנה ויתרה על חקירת עורך השימוע (ע' 35, ש' 16-18).

כעבור שבועיים, ואין על כך מחלוקת בין הצדדים, ההגנה אף התירה לתובעת לחקור בסוגיה זו (ע' 23, ש' 11) - כך שאיני מבין כלל ועיקר טיעוני ההגנה בדבר אי הגשת החומר בדבר תיק הפסילה - בתאריך 18.4.13, נתפס הנאשם, כשהוא נוהג בזמן פסילה, בעקבות תיקנו (בעקבות הפסילה המנהלית).

הנאשם לא טרח להגיש בקשה לביטול הפסילה המנהלית (ע' 30, ש' 23-27) ולא טרח להגיש תלונה בדבר התחזות למשטרת ישראל.

אך ביום 17.6.13, הגיש הנאשם תלונה למשטרת ישראל (נ/1) בדבר גניבת מרכב, באשר לאירוע מיום 28.5.13, דהיינו חודשיים לאחר מועד האירוע בתיקנו, כאשר בין המסמכים שנטען שנגנבו, המדובר בחבילת שיקים, רישיון נהיגה ומסמכי עבודה שונים.

תלונה זו הינה יזומה, ולאחר קבלת יעוץ מעו"ד (ע' 25, ש' 26-27).

תלונה זו אינה יכולה לקדם את הנאשם בטענתו, שכן היא מדברת על אירוע המאוחר בחודשיים למועד האירוע שלנו, וכלל אינה כוללת תלונה בדבר התחזות, הגם שהנאשם כבר "ידע" אודות פסילתו ותיקו החדש בדבר נהיגה בזמן פסילה.

לנאשם ישנו **מניע** חד וברור, להרחיק עצמו מתיק השכרות ולטעון כי לא הוא שנהג ברכב במועד האירוע, לאור ההשלכות המשפטיות הצפויות בתיק הנהיגה בזמן פסילה, שכאמור אין לגבי קיומו מחלוקת בין הצדדים.

באשר למניע, אין חובה על התביעה הכללית להוכיח מניע, כך גם קבע בזמנו סעיף 16 ההיסטורי, שלימים בוטל, במסגרת תיקון 39 לחוק העונשין - המניע לעבירה או לכוונה אינו מעלה ואינו מוריד לעניין האחריות הפלילית.

עם זאת שמוכיחה התביעה קיומו של מניע, יש בכך כדי **לחזק** את משקלן של יתר הראיות שלחובת הנאשם.

(ראו ע"פ 400/84 מדינת ישראל נ' אנגל, פ"ד מ(3) 481, ת"פ (חיפה) 39541-07-10 מח"ש נ' מלחם, מיום 19.11.12, תפ"ח (חיפה) 19932-01-10 מדינת ישראל נ' אגבאריה ואח', מיום 12.1.12).

ובעניין זה ראוי להפנות לתשובת הנאשם, בחקירתו הנגדית, עת נשאל מצד התובעת, מה עלה בגורלו של תיק הנהיגה בזמן פסילה: **"אני דוחה את התיק כדי לראות מה יקרה פה"** - ע' 23, ש' 26.

16. הנאשם הותיר בי רושם שאינו חיובי.

ראשית ציין בכפירתו, במו פיו, כי אינו יודע מי נהג ברכב, בעוד בסוף המשפט הוברר מפי סנגורו שאחיו התאום, הדומה לנאשם, הוא זה שנהג ברכב.

המדובר בסתירה מהותית בגרסת הנאשם, שכן חזקה על הסנגור שנזון הוא מהדברים שמסר לו הנאשם.

בחקירתו הנגדית, הצליחה התובעת "לקשור" את הנאשם לפרטים ספציפיים הנוגעים לליל האירוע, כהתנהלות אופיינית לנאשם בעבר, כגון שתיית אלכוהול, **"רק וודקה"**, המשקה המצוין בתחקור הנהג, בכמות של **2 כוסות**, עם אפשרות של שתייה **"בגינה"** בלוד.

כמו כן אשת הנאשם ציינה כי הנאשם היה מגיע אליה עם כלי רכב שאינם שלו, ואישרה סוגים שונים, לרבות רכב מסוג **"טויוטה"**.

הנאשם העיד כ"אוטומט", וכל תאריך לגביו נשאל מצד התובעת, השיב כי היה אצל ארוסתו, כדרך אגב אציין כי אשת הנאשם טענה כי התארסו אך ביום 30.11.13, ואילו האירוע נשוא תיקנו היה ב- 30.3.13.

לפיכך, בשים לב להתרשמותי מהנאשם, הראיות הנוספות שסקרתי בסעיף 15 לעיל, ודחיית טענת האליבי, כפי שיובאר בהמשך - אני דוחה את גרסת הנאשם כי לא נהג ברכב במועד האירוע וקובע כי הנאשם הוא שנהג ברכב ולא אחר.

17. אשת הנאשם הותירה בי רושם של עדות "מטעם", יזומה ומתוזמנת.

במהלך עדותה, הביטה מספר פעמים לספסל האחורי, שם ישב בעלה-הנאשם, כאלו ביקשה לקבל משוב על דבריה.

המדובר בעדה שהינה אשת הנאשם כיום, ובעת האירוע שימשה כארוסתו.

הגם שסיפרה שהנאשם היה נוהג לפקוד את ביתה בימי שלישי ושישי, וכאמור אין מחלוקת בין הצדדים שהאירוע אירע ביום שישי, ציינה העדה, כי היה מגיע גם בימים אחרים.

העדה ציינה כי הנאשם היה נשאר אצלה בכל יום שישי, אבל לא בכל פעם, וכל פעם היה עוזב בשעה אחרת, כאשר לא ישן אצלה.

דהיינו אין המדובר בעדות "אליבי הרמטית".

לגבי האירוע בו נתפס הנאשם, בנוגע "לרשיון", מציינת כי נסע "ברכב לא שלו".

העדה אישרה לשאלת התובעת, כי עת היה הנאשם אוסף אותה כדי לצאת לבלות, היה מגיע בכלי רכב מסוגים שונים: מזדה, טויוטה, סוברו.

18. ההגנה לא הביאה לעדות את "ראיית הזהב" שהיתה בידיה, אחיו התאום של הנאשם, כאשר בסוף המשפט טען הסנגור שהוא אשר נהג ברכב.

המדובר בראיית זהב של ממש, שאי הבאתה, לאור גרסת הנאשם, ולאור דבריו בעת הכפירה, כי אינו יודע מי נהג ברכב, מהווה חיזוק לראיות התביעה ופועלת במיישרין כנגד גרסת הנאשם, בהתאם להלכה הפסוקה.

בהקשר זה ראוי להזכיר את סעיף 47(ב) לפקודת הראיות.

סיכום ביניים

19. מצאתי לקבוע כי התביעה השכילה להוכיח בראיות נסיבתיות, המצטרפות אלה לאלה כמארג שלם, המצביע על אפשרות סבירה אחת, שהנאשם הוא זה שנהג ברכב במועד האירוע, הוא ולא אחר.

בקצירת האומר אציין כי ראיות אלה מתמצות כדלקמן: זיהוי הנאשם באמצעות תעודה רשמית, רשיון נהיגה נושא תמונה ע"י השוטר דאהר ענאד (ת/2, ת/3); זיהוי הנאשם באמצעות רישיון ממוחשב ע"י הקצין הפוסל למחרת האירוע (ת/13); "קשירתו" של הנאשם לנסיבות רלוונטיות התואמות את האירוע - וודקה, 2 כוסות, שתייה בגינה בלוד, רכב טויוטה; התייצבותו של "המתחזה" למחרת האירוע לשימוע בדבר פסילת הרישיון, דבר המנוגד לכל הגיון; המניע הקיים רק לנאשם להרחיק עצמו מתיק השכרות

לאור תיק הנהיגה בזמן פסילה; התנהלות הנאשם המצביעה על אשם, כגון אי הגשת בקשה לביטול הפסילה המנהלית; הגשת תלונה שאינה קשורה לאירוע נשוא תיקו, ומתייחסת לאירוע ממאי 2013 וגם בה **אין** תלונה בדבר התחזות (נ/1); דחיית גרסת הנאשם וטענת האליבי; אי הבאת "ראיית הזהב" לעדות - אחיו התאום של הנאשם.

האם הנאשם נהג בשכרות

20. בקובעי כי הנאשם הוא זה שנהג ברכב, אין בכך די, שכן ההגנה כפרה גם בשכרות.

צינתי, כי התנהלות השוטר-עד התביעה בתיק זה היתה בלתי תקינה, באשר לסוגיית אי התייצבותו לדיוני בית המשפט.

השוטר מסר הסברים בכתב ובע"פ (לפרוטוקול), בדבר הסיבות שהביאוהו שלא להתייצב לדיונים פעם, אחר פעם.

ההסבר אינו מתקבל, בעיקר באשר למועד ה- 17.12.14, לגביו, לכולי עלמא ידע השוטר אודותיו וביקש מבית המשפט לבטל, עובר לו, את צו ההבאה שהוצא.

עם זאת, עלי לבחון את עדות השוטר בפני בהתאם לעדות באולם והמסמכים שהוגשו, באספקלריה של מכלול הראיות בתיק, ולהזהיר עצמי פן תשפיע עלי ההתנהלות החיצונית.

רוצה לומר, יכול עד מסיבה כזו או אחרת, שלא להתייצב לבית המשפט, אולם גרסתו, לגופו של עניין, תמצא מהיימנה על בית המשפט.

לאחר שבחנתי את עדות השוטר בפני, בשים לב למסמכים שהוגשו, לפירוט הנסיבות (ת/2) בשים לב לתחקור הנהג, ולדברים שנרשמו בתגובה בדוח העיכוב (ת/9) **התואמים לדברים שנאמרו בשימוע**, בפני אדם אחר (הקצין הפוסל) למחרת היום - ת/13, העובדה שהנאשם "קשר" עצמו במהלך החקירה הנגדית, להתנהלותו בעבר, באשר לסוג המשקה האלכוהולי שנהג לשתות (וודקה) הכמות (2 כוסות) מקום השתייה האפשרי (הגינה בלוד), דברים העולים גם בת/3 ובתחקור שבסופו - כל אלה מביאים אותי לקבוע כי מצאתי את עדות השוטר בפני כמהיימנה ולא מצאתי לפקפק בדברים.

בסוף תחקורו של הנהג, נאמר מפיו בת/3: **"אני מצטער, לא אחזור לזה, טעות חד פעמית, אני בן אדם ישר לומר מטעויות"**.

ואילו למחרת במסגרת טופס השימוע (ת/13) אמר הנאשם לקצין: **"אני מצטער, זאת פעם ראשונה אני חייב את הרישיון לעבודה זאת פעם אחרונה אני עוד מעט מתחתן"**.

לא נעלמו מעיני טיעוני הסנגור המלומד, בדבר אי שמירת קשר עין עם הנאשם, לאור אי סימון סעיף 6 לת/3 עמוד 12

וכיוצ"ב.

עם זאת, יש לזכור, כי השוטר העיד שהוא אשר ערך הן את בדיקת המאפיינים והן את בדיקת הינשוף.

מבחינת הזמנים שבין הבדיקות, עברו בחשבון פשוט מעל ל- 15 דקות, ובטח מרגע העצירה (בדיקת המאפיינים נערכה בשעה 00:58 ואילו בדיקת הינשוף בהתאם לפלטים (ת/11) נערכה בשעה 01:17).

השוטר אומנם לא סימן את רובריקת ההודעה לפי סעיף 6 לת/3, אולם ציין את האיסורים, ובסעיף 9 לטופס ישנה חזרה על הדברים, לפני בדיקת הנשיפה.

בינשוף, שאין מחלוקת על תקינותו לאור הגשת חומר התע"צ בהסכמה (ת/1), נמדד ערך של 515 מיקרו גרם אלכוהול מגופו של הנאשם בליטר אוויר נשוף.

כך או כך, גם ללא הינשוף, קיימות ראיות נוספות המצביעות על שכרות, כגון: הודיה בשתיית אלכוהול, 2 כוסות וודקה כשעה עובר לאירוע, בלוד בתוך גינה, ריח חזק של אלכוהול שנדף מפיו של הנאשם, אינדקציה לאלכוהול בנשיפון (נסיבתי) וכשולן במרבית מבחני הביצוע שבבדיקת המאפיינים תוך התרשמות השוטר מהשפעה כבדה של אלכוהול.

כבר נפסק, מימים ימימה, כי שכרות ניתן להוכיח גם בדרך של ראיות נסיבתיות, כגון התנהגות הנהג והנסיבות, התרשמות שוטרים ואנשים אחרים, לרבות בדיקת מאפיינים מבלי שנערכה לנהג בדיקה מדעית - **ראו** ר"ע 666/86 עודה נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4) 463; רע"פ 5227/08 **מיכל אמדורסקי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] **מיום 11.8.08**.

אכן ישנו סיכון בהסתמכות על התרשמות סובייקטיבית חיצונית של שוטר או אדם אחר והשיטות המדעיות בדרך כלל אמינות ובדוקות יותר, יחד עם זאת, ניתן גם ניתן לבסס שכרות על ראיות שאינן מדעיות כאמור.

ובעניין זה יפים דבריו של נשיאנו, כב' השופט שמגר, כתוארו דאז, במסגרת פרשת עודה: **"אולם אין ללמוד מכך, שהמחוקק קבע אפשרות הוכחה בלעדית ע"י בדיקה מדעית וכי בכך נסתתמה לחלוטין הדרך בפני קבלת ראיות אחרות, אשר באמצעותם מבקשת התביעה להוכיח את השכרות, אף שלא נערכה בדיקה מדעית כאמור"**.

מכלל האמור, אני קובע כי המאשימה הוכיחה, מעבר לכל ספק סביר, גם את יסוד השכרות, שבעבירה.

21. לא נעלמו מעיני טענות ההגנה, בדבר אי רישום פרטי הנוסע הנוסף, אי הבאת בעל הרכב לעדות ואי רישומם של שוטרים נוספים במחסום.

אין כאמור מחלוקת כי הנאשם איננו בעליו הרשום של הרכב המדובר.

עם זאת, מגרסת עדת ההגנה, אשת הנאשם, עולה כי היה מגיע לאסוף אותה גם בכלי רכב שאינם שלו.

הפסיקה אליה כיוון הסנגור המלומד, בסוגיית אי רישום שוטרים נוספים, הינה בהקשר לעבירות מסוג ברירות משפט, שלרוב נסובות על גרסה מול גרסה.

אין כך הם פני הדברים בתיקנו, שכן בנמצא מכלול ראיתי שלם, שמבוסס אומנם על עד יחיד, אולם אין המדובר בראיה בודדת מסוג דו"ח.

השכרות נשענת הן על ההתרשמות ובדיקת המאפיינים והן על ראיה מדעית של בדיקת נשיפה. בנוסף התביעה הגישה בהסכמה את טופס השימוע (ת/13) שם מדובר שוב בהודיה מפי הנאשם, או למצער "ראשית הודיה", וזו מגיעה מצדו של עד אחר (הקצין הפוסל).

בהיווסף דחיית טענת האליבי ואי הבאת "ראיית הזהב" מצד ההגנה, כחיזוק ראיתי - אין לומר כי תיק זה מבוסס על ראיה בודדת.

השוטר טיפל בנאשם לבדו, הן באשר לעצירת הרכב, התשאול הראשוני, בדיקת נשיפון, מאפיינים וכלה בבדיקת הינשוף.

אכן, השוטר ציין כי מחסום שכרות מורכב ממספר ניידות ובתוך כך מספר שוטרים, אולם לא מצאתי לפקפק בדברי השוטר שטיפל בנאשם לאורך כל האירוע.

בעניין זה ראו ההלכות המחייבות של בית המשפט העליון בעניין רע"פ 5089/12 **סצקו נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] **מיום 6.6.12**; רע"פ 7826/12 **קובי יוספי נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו] **מיום 8.11.12**.

כלל ידוע בדיני הראיות שעל התביעה להביא ראיות במסגרת נטל השכנוע המוטל עליה והיא הנושאת בעול הוכחת האשמה ברמה של מעבר לכל ספק סביר, אין הדבר אומר שעליה להביא את כל הראיות, או לאסוף את מכלול הראיות שניתן היה לאסוף, אלא מבחינת דיות הראיות עליה להביא ראיות להוכחת אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

יפים בעניין זה, דבריו של המשנה לנשיאת בית המשפט העליון, דהיום, כב' השופט רובינשטיין במסגרת **הלכת יוספי לעיל**:

"**ככל ששוטרים נוספים שהיו בשטח לא יכלו להוסיף לעדות השוטר המעיד, לא היה הכרח להביאם, משיקולי שכל ישר וחסכון במשאבי ציבור; לשכל הישר מקום כבוד במחוזותינו. כמובן מי שבידו להוסיף נדבכי ראיות או לחזקן, הבאתו לעדות ראויה ונחוצה, אך חוששני כי אין זה המקרה**".

סוף דבר

22. מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ב' ניסן תשע"ה , 22 מרץ 2015, במעמד הצדדים.